

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Petro Compostellano Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

clementia temporis, quàm ex forma mandati quam facimus, absoluti fautores ejus jugiter ad propria revertantur. Nos quoque non solum pro commissis excessibus, verum etiam pro reatu perjuri, eum & fautores ipsius, si forte contra factum & receptum mandatum veniret, in eandem excommunicationis sententiam reducere curaremus, & esset contra eum manus nostra ex virtute divina validior quàm fuisset. Inspiret autem ei is qui vult omnes homines salvos fieri, & neminem vult perire, ut ita fideliter mandatum nostrum observet, ut nec creatorem offendat, nec nos oporteat contra eum gravius commoveri. Monemus igitur universitatem vestram, ac per apostolica vobis scripta mandamus, quatenus circa devotionem apostolicæ sedis & ejusdem Regis fidelitatem ex hoc ferventiores effecti, ea quæ honorem ipsius, quietem vestram, & statum regni respiciunt, sollicitè procuretis, ab omnibus vobis præcaventes insidiis, ne per securitatem aut fraudem aliquid vobis sinistri valeat evenire. Nos enim, dante Domino, nec Regi, nec regno, nec vobis ipsis aliqua occasione deerimus; sed ea curabimus promovere, quæ totius regni respicient incrementum.

NOBILI VIRO MARCOVALDO
Imperij Senescalco.

Epist. 168.
Granularia
de conversione
& exhortatio-
na.

SI multitudinem & magnitudinem Sexcessuum tuorum inspicias, & circa te mansuetudinem & benignitatem apostolicæ sedis attendas, mandatum nostrum non solum justum intelliges, sed & pium. Creditur enim à multis religiosis viris & magnis quod pro tot & tantis excessibus, quos cum tuis fautoribus perpetrasti, satisfactio condigna non esset, si etiam jussus transfretare fuisses, in defensione terræ nativitatis dominicæ permansurus. Cum autem nos, non peccatorum tuorum magnitudinem attendentes, sed inspicientes potius solitam mansuetudinem apostolicæ sedis, ea tibi dederimus in mandatis quæ ad vitandum æternum interitum deberes facere per te ipsum, non debes aliquid in contrarium postulare, cum id noveris in animæ tuæ perniciem convertendum. Quid enim prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ autem suæ detrimentum patiatur? Licet enim ad reconciliationem tuam nos regni tranquillitas

invitarit, amplius tamen debitum pastoralis officij nos induxit, quo tenemur errantes ad viam rectitudinis revocare. Plus igitur lucrum animæ tuæ quàm terræ facere cupientes, cum spiritualia temporalibus à nobis præsertim sint meritò præponenda; salutem animæ tuæ potius quàm corporis attendentes, super eo quod postulasti à nobis per litteras tuas ut mandatum tibi à venerabili fratre nostro O. Hostien. Episcopo & dilectis filiis G. tituli sanctæ Mariæ Trans Tyberim Presbytero & H. sancti Eustachij Diacono Cardinalibus ut à balio regni & invasione ac molestatione cessares, curaremus misericorditer temperare, te modò cum Deo nequivimus exaudire. Miramur autem quod post factum & receptum mandatum te Balium & procuratorem regni scribere non vereris: quamquam in litteris quas nobis misisti, id sub quodam involucro curaveris palliare. Monemus igitur nobilitatem tuam & exhortamur in Domino, ac per apostolica tibi scripta sub debito præstiti jurenti mandamus, quatenus necessitatem in virtutem convertens, à balio, regni invasione ac molestatione desistas; cetera sub eadem tibi districtione mandata nihilominus servaturus; cum ipsa rerum experientia te certificare debuerit quod balium regni non poteris obtinere, pro quo tuus hactenus non profecit obtinendo conatus. Quia verò, sicut idem Episcopus & Cardinales sua nobis relatione monstrarunt, quædam nobis exponere velles, quæ nuntio nec litteris credere voluisti, gratum habemus, si ad præsentiam nostram accedas, & ea efficias quæ idem Episcopus per suas litteras plenius intimabit. Nos enim cum per litteras tuas de adventu tuo certificati fuerimus, securum tibi faciemus præstari ducatum.

PETRO COMPOSTELLANO
Archiepiscopo.

AD nostram noveris audientiam pervenisse quod in diocesi tua manus injicientes in Clericos violentas, cum à sede apostolica nimium sint remoti, propter ætatem & infirmitatem illuc nonnunquam vix accedere valent, absolutionis beneficium petaturi. Ut autem excommunicatos hujusmodi ad nos non valentes, propter impedimenta quæ præmissimus, proficisci, & mulieres Clericos

Epist. 169.
Quoniam Episcopi
absolvant eos
qui manus in
Clericos injecerunt,
nisi sit
enormis lætio.

verberantes absolvere tibi liceat in diocesi tua, fraternitati tuæ auctoritate presentium indulgemus; nisi fortè ipsorum excessus ita gravis fuerit & enormis, quòd propter hoc censura sit sedis apostolicæ requirenda. Nulli ergo &c. nostræ concessionis &c. Datum Laterani.

PETRO ARCHIEPISCOPO
& Capitulo Compostellan.

Epist. 170.

Vide supra,
epist. 145.

I Vstis petentium desideriis &c. usque ad verbum assensu, sententiam dilecti filij nostri G. sancti Angeli Cardinalis, tunc apostolicæ sedis Legati, prolatam super Votis beati Iacobi adversus P. Abbatem & monasterium Cellæ-Novæ, sicut rationabiliter lata est, nec legitima appellatione suspensa, ratam habentes, auctoritate apostolica confirmamus &c. Nulli ergo &c. confirmationis &c.

PRIORI ET CAPITULO
Saren.

Epist. 171.

C Vm à nobis petitur &c. usque ad verbum assensu, monasterium de Iunquaria, & jus quod illustris memorix A. quondam Hispaniarum Imperator vobis concessit in eo, cum jure patronatus concessio vobis à Militibus patronis ipsius, sicut ea justè ac pacificè possidetis, vobis & per vos Ecclesiæ vestræ auctoritate apostolica confirmamus. Datum Laterani II. Nonas Augusti.

ABBATI GEMBLACENSI.

Epist. 172.
Non impu-
tatur electo con-
firmato, si co-
prohibente pro
ipsum confir-
matione pecu-
nia data fuit.

Cap. Sicut
tuis litteris, de
simonia.

S Icut nobis tuis litteris intimasti, cum in Gemblacensi Ecclesia fueris à tenera nutritus ætate, monachus factus ibidem, in ætate matura consequenter promotus fuisti ad regimen Ecclesiæ Florinensis. Verum Abbate Gemblacensi de medio post sublato, Gemblacensis Ecclesia, quæ priùs te tanquam filium habuerat, inscium & absentem in patrem & pastorem per electionem te canonicam nominavit. Et quoniam pastore carebat Leodiensis Ecclesia cathedralis, postquam per dies aliquot moram feceras in Ecclesia Gemblacensi, ad Colonensem Ecclesiam, quæ tua est metropolis, proficiscens, ipsius auctoritate in Gemblacensi Ecclesia interim ministrasti. Ceterum postquam in Leodiensi Ecclesia fuit Episcopus institutus, is à te requisitus electionem de te factam noluit confirmare, aliud non prætendens, nisi quòd de minori loco transla-

tus fueras ad majorem. Verum cum hæc tibi fieri pro extorquenda pecunia comperisses, sub interminatione anathematis vetuisti ne pro factò hujusmodi aliqua pecunia offerretur. Et cum quidam de fratribus, timorem Dei præ oculis non habentes, interventu munerum ad ipsius abbatix regimen aspirarent, seniores in Ecclesia quòd malum imminens non nisi malo posset deprimi prævidentes, te inconsulto & penitus ignorante contra excommunicationis à te factæ sententiam venientes, promiserunt pecuniam, & etiam exolverunt, sicut tibi postmodum est relatam; & sic ab Episcopo invitatus, institutionem liberè accepisti ab eo, quemadmodum æstimabas. Super his ergo nos duxit tua discretio consulendos, si propter promissionem incognitam & prohibitam, quemadmodum est præmissum, tibi peccati macula infligatur, vel si de promissione nunc tibi cognita, tu cum fratribus, qui fecerunt eam, debeas pœnitere, cum inhærere nolueris simoniacæ pravitati, paratus pro grege Domini subire laborem, vel quamvis te conscientia non accuset, à suscepto regimine, si decreverimus, abstinere. Quamvis autem secundum sacrorum canonum instituta etiam parvuli qui cupiditate parentum Ecclesiæ per pecuniam sunt adepti, eas dimittere teneantur; quia tamen longè diversum est non præbere consentum & expressim aliquid prohibere, taliter tibi duximus respondendum, quoniam ex eo quòd contra prohibitionem & voluntatem tuam, à qua postmodum minime recessisti, aliquis te penitus ignorante promisit pecuniam & exolvit, præsertim cum * is nulla tibi esset consanguinitate junctus, nihil tibi ad culpam vel pœnam credimus imputari, nisi fortè postea consenseris pecuniam solvendo promissam, aut etiam reddendo solutam. Alioquin contingeret quòd alicujus factum insidias inimico paratis, ei damnosum existeret cui penitus displiceret, & sic aliquis de fraude sua commodum reportaret. Illos autem qui dederunt pecuniam, vel etiam receperunt, in tantum constat esse culpabiles, quòd si excessus eorum esset Ecclesiæ manifestus, quæ non judicat de occultis, pœna essent canonica feriendi. Datum Laterani II. Idus Augusti.

* In tertio Col-
lect. postula-
bas.

l. g. 5. cap.
Quicumque.

* In tertio Col-
lectione, aliqui
ex his

G. ARCHI-